

Назви «колгоспна» і «радгоспна» символізують нищення і закріпачення українського селянства

Назви «колгоспна» і «радгоспна» з'явилися в СРСР у 1920-ті – 1930-ті роки у зв'язку з політикою проведення так званої колективізації сільського господарства і ліквідацією «куркульства».

Комуністичний режим на чолі з Йосипом Сталіним у той час таким чином вирішував наступні цілі:

1) Підкорити владі селянську стихію, а конкретно в Україні ще й приборкати національні прагнення. Без цього утвердити тоталітарний режим було неможливо.

2) Мати можливість без обмежень грабувати та експлуатувати селянство, за їх рахунок провести так звану «індустріалізацію», тобто створити сучасний військово-промисловий комплекс і підготуватися до агресивної війни (повернення Москві втрачених територій колишньої Російської імперії, здійснення світової соціалістичної революції).

Для реалізації цих планів комуністичне керівництво під час проведення політики колективізації здійснило тотальні репресії щодо самотійних селян-господарів, які навіть потенційно могли загрожувати режиму, вбило, ув'язнило, депортувало за межі України більшість селян та інших жителів села, які здійснювали опір такій злочинній політиці або виявляли невдоволення.

Саме ці дії комуністичної влади і отримали назви «ліквідація куркульства як класу», «розкуркулення», «зламати опір куркулів і підкуркульників». Вони і були головним інструментом проведення колективізації.

За підрахунками істориків з 1928 р. до 1934 р. в Україні було експропрійовано (конфісковано) 200 тисяч селянських господарств як «куркульських», а «розкуркулено» близько 1 млн. селян (від малюків, дітей і до немічних старих людей). Більшість із них відправили як «спецпереселенців» до Півночі, Сибіру, Далекого Сходу Радянського Союзу.

Сутність політики колективізації полягала у тому, що у селян відібрали землю, реманент (засоби виробництва), худобу тощо і силою загнали у так звані «колективні господарства» (пропагандистське знущення над розумінням цивілізованої добровільної кооперації, колективного господарювання) і державні сільськогосподарські підприємства – так звані «радянські господарства».

Звичка скорочувати назви у радянської влади і народила терміни «колгосп» і «радгосп».

Тепер вже колишніх селян, а насправді підневільних закріпачених батраків, прикріплених до місця проживання і роботи, почали називати «колгоспниками» і «радгоспниками» (офіційно – робітниками радгоспів).

Робота у колгоспі без матеріального зацікавлення (жалюгідна оплата 1 раз наприкінці року), бездарне дріб'язкове державне керування сільськогосподарськими роботами «ідейно чистими комуністами», харчування за рахунок власного городу, на якому колгоспники працювали у вільний від роботи час, привело до масштабної кризи сільського господарства, стало однією з головних причин Голодомору-геноциду 1932–1933 рр. Вчені доводять, що руйнівні наслідки цієї колективізації та голодоморів Україна, її сільське господарство відчуває й досі...

Таким чином, комуністичний режим здійснив нищення і закріпачення українського селянства, завдав важкої шкоди сільському господарству. Це один із найтяжчих його злочинів проти Українського народу.

Назви «колгоспна» і «радгоспна» відповідно пп. «є» ч.4 статті 1 Закону України **«Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки»** підлягають перейменуванню.

ДОВІДКОВО.

ПРИКЛАД ПРИДУШЕННЯ ОПОРУ СЕЛЯНСТВА КОЛЕКТИВІЗАЦІЇ ТА ХЛІБОЗАГОТІВЕЛЬ НА ЧЕРНІГІВЩИНІ СТАНОМ НА 1 ЛЮТОГО 1932 Р.

Мовою оригіналу «Витяг із доповідної записки ДПУ УСРР «Про оперативні заходи органів ДПУ» від 1 лютого 1932 р.» – рапорт про досягнення у боротьбі з «різними ворогами» на Чернігівщині, який вміщено у збірнику документів і матеріалів Руслана Пирога «Голодомор 1932–1933 років в Україні»:

«Под непосредственным руководством специально командированного в Черниговскую область зам. пред. ГПУ УССР т. Леонюка путем проведения ряда оперативных мероприятий достигнуты следующие результаты:

1. Вскрыто и ликвидировано 34 к.-р. повстанческих организаций и групп, коими была поражена значительная часть территории области. Арестовано по ним 604 чел.

2. Ликвидировано 19 вооруженных бандгрупп, оперировавших в 17 районах. Арестовано по этим бандгруппам 156 чел. и изъято значительное количество оружия.

Арестовано за одиночные бандитские проявления и намечено к высылке 1007 чел. уголовников.

3. Раскрыт ряд террористических актов. Арестовано за террпроявления 224 чел.

4. Ликвидировано 107 внутриколхозных к.-р. группировок. Арестовано в колхозном аппарате – 377 чел. и агротехнического персонала по соц. сектору – 15 чел.

5. По 26 районам области изъято из низового советского, колхозного и кооперативного аппарата до 200 чел. классово-чуждых и антисоветских элементов.

6. Из колхозов области, по неполным данным, вычищено 3030 чел., не считая арестованных по внутриколхозным к.-р. группировкам.

7. Выселено из наиболее отстающих районов по хлебосдаче 316 кулацких семей.

8. Арестовано за хищение мерчука* 116 чел.

9. Привлечено к ответственности за спекуляцию хлебом 215 чел.

10. Арестовано за хищение свеклы 88 чел.

11. В целом по области арестовано 7861 чел., в том числе 2456 кулаков, 411 быв. петлюровцев, политбандитов, карателей и т.д. и 1542 чел. уголовно-бандитского элемента».

До речі, у 1940-х – 1950-х роках на Західній Україні саме політика «колективізації» і «ліквідації куркульства як класу» стала важливою зброєю комуністичної влади проти українського національно-визвольного руху – УПА і ОУН.

Сергій Бутко, представник Українського інституту національної пам'яті у Чернігівській області

*Мерчук – відрахування на користь власника млина певної частини зданого зерна в якості плати за перемол. Пізніше (після 1930) – плата за помел і переробку в крупу зерна,

за обдир рису, стягнута в натуральній формі всіма державними, кооперативними та колгоспними млинами і крупорушки.